

чаше. Въ сжщия моментъ отъ дъното на подземието изкочи майката-язовецъ, сърдито изрѣмжа и хвана човѣка. Той се отбраняваше съ камшика си, скочи на седлото съ скжпоценната плячка и препусна коня съ най-голѣма бързина, защото майката-язовецъ тичаше следъ него, възбудена и гнѣвна. Скоро тя остана назадъ и рѣмжението ѝ отиде напраздно.

Бащата Сервисъ се връщаше на конь, следъ като бѣ скиталъ напусто изъ прерията. И видѣ той нѣщо извънредно, нѣщо чудно: единъ конь препускаше въ галопъ, на него седѣше младежъ, който силно викаше, въ ржцетѣ си държеше едно кално момче, а то крещѣше и рѣмжеше, опитваше се да го дращи и ухапе, да се отърве и избѣга.

Презъ последнитѣ дни Сервисъ постепенно бѣше взелъ да става равнодушенъ. Но сега, като видѣ тази сцена, лицето му приbledнѣ, дишането му спрѣ и той чу: „намѣрихъ го, благодарение на Бога! Здравъ е и бодъръ!“ И бащата пусна коня галопъ и се развика: „момчето ми, детето ми!“

Обаче той преживѣ мжчителна изненада. Детето го изгледа като подплашена дива котка, изсумтѣ и го заплаши съ прѣститѣ си, изкривени като животински нокти. Лицето му изразяваше страхъ и омраза.

Отвориха се вратитѣ на кжщата и отчаяната майка, която бѣ ненадейно озарена отъ щастие, изкочи вѣнъ. „Мило дете! Мило дете!“ хълцаше тя, но малкия Хари не бѣ предишниятъ, какъвто тя го знаеше. Той се дръпна назадъ, закры лицето си въ дрехата на ездача, който го бѣ намѣрилъ и донесълъ, дращѣше и рѣмжеше като звѣрче, искаше да хапи и да се боричка.